

tilstrækkelig stort. Men med Hensyn til Kassebeholdningen gjælder det isørigt netop, naar den anbringes paa den Maade, som de to Statsrevisorer synes at have for Die, at der ikke altid kan være og ikke altid er fuldstændig Sikkerhed tilstede. Det følger netop af Kassebeholdningens Natur, at man jevnlig anbringer Penge i Værdipapirer, men disse vise sig meget hyppigt i Virkeligheden ikke at give fuld Sikkerhed. Man anskaffer Værdipapirer, som paa den Tid staa i høiere Kurs, end naar man senere skal til at realisere dem, og isaafald lides der Tab. Jeg tror imidlertid heller ikke, at det er Betingelsen med Hensyn til Sikkerheden, som de to Statsrevisorer have haat for Die, naar de have anset over disse Laan. Hvad de have badlet, er, at Laanene ikke have været, som det hedder, let realisable. Dette, at Laan skulle være let realisable, er imidlertid en noget usikker Bestemmelse. Der kan spørges om, hvad det vil sige, at de skulle være let realisable. Det er altid et relativt Spørgsmaal. Naar vi ikke have nogen Lovbestemmelse, er der ikke Andet at gjøre end, som de to Statsrevisorer have gjort, at henvise til, hvad Forholdets Natur tilliger. Men hvad tilliger nu Forholdets Natur? Det tilliger naturligvis, at Pengene skulle anbringes paa en saadan Maade, at det kan ventes, at de have disponible, naar uforudsete Omstændigheder maatte indtræde, som bevirke, at Staten maa bruge Pengene. Men set fra dette Synspunkt forekommer det mig ikke, at der er Noget at udsætte paa den her omhandlede Anbringelse. Man kan i saa Henseende aabenbart ikke se bort fra den Størrelse, som Kassebeholdningen og Reservecapitalen havde, dengang Laanene bleve tilstaaede. Disse kunne ganske vist i og for sig siges at være betydelige, men set i Forhold til den saa overordentlig store Kassebeholdning og den store Reservecapital, vi havde dengang, er det forholdsvis mindre Betsøb. Der er vist neppe Nogen, der vil paastaa, naar man ser hen til Forholdene, som de dengang vare, at der ikke i den øvrige Kassebeholdning skulde have været aldeles tilstrækkelige Midler til at imødegaa hvoilkesomhelst uforudsete ekstraordinære Omstændigheder, der kunde stille store Krav til Statskassen. Dertil kommer, at man naturlig maa spørge, hvad vil det sige: „let realisable Laan“? Er disse Laan ikke i Virkeligheden ligesaa let realisable som mange andre Værdier, som Statskassen maatte sidde inde med som Følge af Anbringelsen af Kassebeholdningen og Reservecapitalen. Hvis man vilde tænke sig en saadan Situation, at den øvrige Kassebeholdning, som man dengang havde, ikke havde været tilstrækkelig til at dække et pludseligt Krav til Finantserne, f. Ex. i Tilfælde af Krig, at man havde været nødt til tillige at ty og gaa til de Midler, der vare anbragte paa den her omhandlede Maade, samt at det havde været muligt at finde tilstrækkelige Penge til at realisere de Værdipapirer, som man

havde i Kassebeholdningen og Reservecapitalen uden uforholdsmæssige Tab paa Grund af lave Kurser, vilde der da være Grund til at betvivle, at det heller ikke vilde have været forbundet med særlig Vanskelighed paa en eller anden Maade at gjøre disse Værdier bevægelige, f. Ex. ved at laane paa dem i Banker eller paa anden Maade. Udvalgets Flertal kan derfor ikke skjønne, at man i mindste Maade kan dable Regjeringen, fordi den har anbragt Pengene, som het er. I Mangel af Lovhjemmel bliver det altid et Skjøn, hvad der er en god Finantsbestyrelse og hvad ikke, men naar man maa indrømme, at Regjeringen baade har taget tilstrækkeligt Hensyn til Sikkerheden — og det viser sig jo best, naar Pengene komme ind igjen — og den tillige har anbragt Pengene, uden i fjerneste Maade at tilfidesætte Hensynet til Tilstedeværelsen af de forøgnede Fonds til at imødegaa ekstraordinære Omstændigheder, ja, saa kan man heller ikke dable Regjeringens Fremgangsmaade. — Jeg skal endnu for at undgaa Misforstaaelse gjøre en Bemærkning med Hensyn til en Uttring, som findes i Udvalgets Mindretals Udtalelser, idet det har opfattet Flertallets Stilling, som om dette vilde dele Kassebeholdningen i forskellige Dele, som skulde administreres efter særskilte Regler. Det forholder sig naturligvis ikke saa. Udvalgets Flertal opfatter Forholdet, som det maa opfattes. Her er kun Tale om en samlet Administration af Kassebeholdningen; hele Kassebeholdningen maa naturligvis forvaltes efter ganske de samme Regler, men noget Andet er, at man i det enkelte Tilfælde maa tage Hensyn til samtlige konkrete Omstændigheder ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Regjeringen har tagtaget Reglerne. Til de konkrete Omstændigheder høre selvfølgelig ogsaa Kassebeholdningens Størrelse, idet man nemlig, naar den er stor, kan anbringe den paa en Maade, som man maaste ikke vilde gjøre, hvis den var mindre. — Hvad angaar Laanet af 16,000 Kr. til en skadelidende Beboer af Frederikssted, da er det her forsaavidt forskjelligt fra de Laan, jeg alt her omtalt, som Betalingsstuden var sat noget fjernere; men dette forekommer Udvalgets Flertal at være en ligegyldig Omstændighed, naar der ses hen til, hvad det er for en aldeles forsvindende Sum, der her er Tale om, i Forhold til den store Kassebeholdning. Dertil kommer, at man aabenbart ikke ved Bedømmelsen af Finantsministerens Ublaan af disse Penge kan se bort fra Loven af 13de Juni 1879 — ved en Feiltagelse er der kommet til at staa i Udvalgets Betænkning 23de Juni 1879. Ved denne Lov blev Regjeringen bemyndiget til at ublaane til de skadelidende Beboere af Frederikssted indtil 50,000 Kr. Under Forhandlingerne angaaende dette Lovforslag blev det af den hvide Finantsminister oplyst, at der allerede var ublaant 16,000 Kr. Rigsdagen gik ikkebestomin-